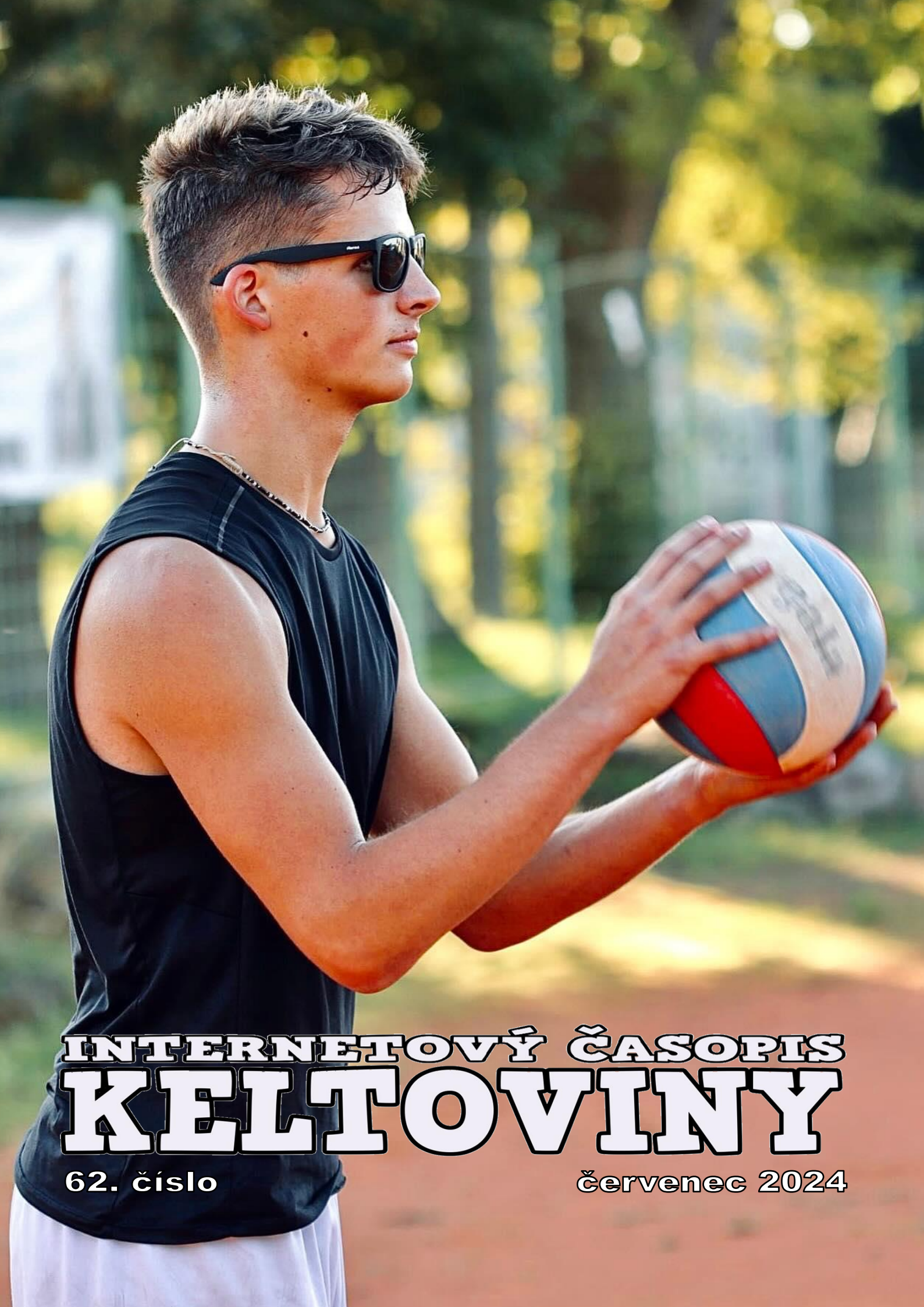

INTERNETOVÝ ČASOPIS
KELTOVINY

62. číslo

červenec 2024

Léto máme v plném proudu. Bohužel nám do něj trochu prší, ale my se nevzdáváme a stále pokračujeme v sezóně, která je plná kulturních akcí, kde nás potkáte.

Například máme za sebou velkou akci pořádanou skupinou historického šermu Alternus na zřícenině hradu Zubštejn, která se konala již po dvacáté a kam jsme vyvezli kromě Miniškoličky práskání bičem i naše Vypráskané muzeum. Mimo toho si odbyla premiéru při vystoupení pomocnice Eva a také naše nejmenší Eliška (8 let).

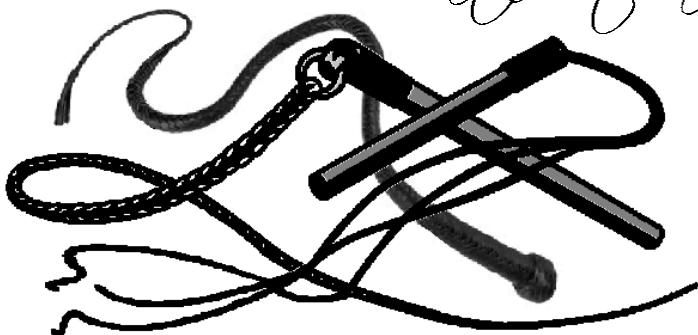

Vypráskané muzeum letos potkáte ještě v srpnu při 40. jízdě Evropského Pony Expresu a v září na Dožínkách v Barokním dvoře Borotín. Miniškolička bude skoro každý víkend někde :D

Náš internetový časopis Keltoviny vychází trochu později, než jsme chtěli, potřebovali jsme dořešit několik informací ohledně historie práskání bičem a trvalo nám to déle, než jsme čekali. Ale už je vše připravené a výsledek je tu 😊.

Doufám, že si čtení užijete. Další číslo vyjde na podzim.

Martina Štulla

Obsah čísla 62.:

- 2 OBSAH, slovo úvodem
- 3 BIČE, VŠUDE KAM SE PODÍVÁŠ
 - 17. díl – Evoluce biče
 - PRÁSK 2024
- 6 FOTOREPORTÁŽ
 - Jak bylo na PRÁSKu 2024
- 8 HISTORIE
 - Robin Hood
- 12 ČTENÍ PRO VŠECHNY
 - O porušeném slibu lásky
- 13 FEJETONY VÁŽNĚ NEVÁŽNĚ
 - Svatební projev
- 14 LITERATURA A. KADMONA
 - Hostina za všechny peníze
 - Co se stalo na Kuksu
 - Holovous a jeho jablíčka
- 19 POVÍDKOBRANÍ
 - Tajomstvo dedkovej knihy
- 21 Z BOBŘÍHO DENÍKU
 - Bahna 2023
- 24 POVÍDKA JEDNA ZA DRUHOU
 - Představení na rozloučenou
- 25 JEŇOULE A LAĎOULE
 - Učitelé – díl první
- 28 ZVÍŘE V NOUZI
 - Voda nejen pro zvířata
- 29 CO, KDY, KDE, JAK
- 31 KOMIKS ZOMBÍK
 - 45 – 47
- 32 TIRÁŽ
 - aneb kdo nám píše...

Biče, všude kam se podíváš

17. díl – Evoluce biče

Článek připravil Martin Štulla

informace sesbírány pro projekt o historii praskání bičem

V dnešní článku se podíváme na to, jak vlastně bič vypadá a z čeho se skládá. Protože řada lidí zná bič jako pletenou věc, a mnohdy netuší co mu předcházelo a jaká cesta byla k dnešním bičům z různých materiálů...

Jak už jsem psal v minulých článcích, bič začali používat v době neolitu. **První biče mohly vypadat jako proužky surové kůže, ale také mohli používat například ohebný kořen smrku či jiného stromu.** A jak s ním vlastně pracovali? Má teorie je ta, že nejprve lidé spíše „bičem“ máchali a jen ten svištící zvuk popoháněl zvířata. Až poté se někomu podařilo změnit směr a z předchůdce biče „vyšla rána“. Něco podobného jako bič, je možné vidět například ve filmu **Volání rodu** o pravěkém obyvatelstvu...

Když popostoupíme o malý krůček v čase, tak se dostaneme k velmi zajímavé věci. Není to přímo bič, ale po osobním vyzkoušení kopie tohoto nástroje se domnívám, že mohl být použit i jako bič. Je jím **vrhací prak** (zvaný také pastýřský prak). Prak zmiňuje již Starý Zákon, například v souvislosti boje Davida s Goliášem. Prak ale zmiňují i jiné starověké prameny. Svě místo měl již v pravěku, pak v armádách starověkých říší, mezi Indiány i ve středověku. Vypadal tak, že měl nějakou pletenou část s očkem (nemusela být ani pletená), uprostřed kapsičku a pak pokračovala pletená část, kde na konci byla roztřepená (a mohla být použita jako praskačka). Dalo by se říct, že úzce na tento prak navazuje i od antiky známý **fustibal**, kde se konec neuvázal k ruce, ale k asi metr dlouhé holi – způsob vrhání je stejný jako v předchozím případě, jen razance je větší. A když se podíváte na dnešní například australské biče, je s nimi fustibal velice podobný. O praku a fustibalu je to pouze moje teorie, ovšem už jsem potkal řadu lidí, kteří s mým názorem souhlasili a věnují se přímo starověku.

JAK VYPADÁ BIČ?

Pak už jsme kousek od bičů, které známe. KTERÉ MAJÍ RUKOJEŤ (je ze dřeva, rákosu, nebo z kovové trubky. Její délka a průměr je dán druhem biče. Může být i různě zdobená, vše závisí na druhu biče.), TĚLO BIČE (skládá se z několika vrstev: z jádra, obalu a řemínkového opletu. Tyto tři vrstvy jsou na sobě a kvalita každé z nich dává celkovou kvalitu biče. Jádro dává biči nejdůležitější vlastnosti, především tuhost a postupnou ohebnost. Obal je tvořen pruhem kůže namotané kolem jádra. Tvoří v podstatě pružnou vložku, která spojuje jádro a vrchní řemínkový oplet. Řemínkový oplet drží pohromadě jádro biče a obal, a dává biči finální ohebnost.), NÁSTAVNÍ ŘEMÍNEK (dlouhý 70 – 90 cm, ten může být z jednoho kusu, nebo ze dvou spojených řemínků, pak první o něco masivnější nazýváme hlavní nástavní řemínek, na něj je napojený o něco slabší koncový nástavní řemínek.) a PRÁSKAČKU (kousek roztřepeného provázku, který překonává rychlost zvuku a musí se měnit dle potřeby).

Takto vypadající biče patřili k nezbytným dovednostem amerických kovbojů, australských pasáků dobytka, maďarským čikóšů či španělských Vaquero. Ale i pastevců na našem území. A k tomu sloužily právě biče, které při správném pohybu vytvořily bang - zvukový efekt - a tato skupina se jmenuje **BIČE NADZVUKOVÉ**. Známe totiž i **BIČE ÚDERNÉ**, kterým chybí práskačka. Tyto biče jsou nejznámější svým použitím k trestání lidí, ale také k pobízení zvířat (například při závodním klání). Byly používány i jako symboly moci ve starověkém Egyptě (mnoho různých soch faraonů zobrazuje vládce držícího autoritářskou ikonu důtek v jedné ruce a žezla v druhé). Mezi tyto biče patří jezdecké bičíky, důtky, devíciocasé kočky, nagajky a další.

Přípravy na letošní setkání začaly vlastně již před rokem. Protože počet účastníků vesele stoupá, museli jsme přistoupit ke změně místa a také změně termínu. Vyhrál to Jihočeský kraj, přesněji Borovanský mlýn.

Již v roce 2023 jsme oznámili termín setkání, aby všichni bičaři a bičařky měli čas si udělat volno 😊

Přihlášky přicházely a my jsme se těšili na den D a všichni přihlášení určitě také.

Již od pátku 14. června se pomalu na Borovanský mlýn trousili řady bičařů a bičařek a od odpoledne se už po okolí rozléhalo práskání bičem...

Start celé akce byl naplánován na 9 hodinu ranní. K prezenci jsme, po loňském úspěšném poznávání bičů, přidali rovnou celý **TEST** v rámci historie práskání bičem, poznávání bičů a dalších informací – nepropadl nikdo a alespoň pár bodů měl každý.

Po tři roky pak následovalo povídání našeho vedoucího Martina Štully o různých novinkách v rámci historie praskání a používání bičů u nás i ve světě. **Letošní rok jsme lehce upravili a pozvali na tuto vzdělávací část návštěvu a to přímo Ladislava Šína, Gina...** Mimo jiné nového držitele českého rekordu v rychlostním srážení brokových nábojnic bičem (certifikát k prohlédnutí na našem Facebooku). Ten všechny přítomné seznámil s osobou všem známou a hlavně ikonickou s používáním biče – s Indiana Jonesem a jeho slavným trikem - omotávání a zhoupnutí se na biči.

Gin zároveň oznámil, že jeho akce Velká cena Indiana projde, pro příští rok, výraznou změnou, o které se včas dozvíme...

Po velmi vydatném obědě následovala rychlá prohlídka nových exponátů v našem Vypráskaném muzeu a pak už se šlo na odpolední program.

První aktivitou byl **TROJBOJ**. Tři různé biče a tři úkoly. Kočárovým bičem na povozy se měly kachničky dostat do houfu (do středu plochy), další byl honácký bič, kterým se trefovalo zavěšené kolečko a poslední byl bič australský, kterým se měla roztočit PET láhev na tyčce.

Než se uklidilo vše, co se používalo na trojboj, tak si účastníci mohli vyzkoušet prasknout nejdelším evropským bičem, s kterým jde něco trefit, a to s bičem jménem „Anakonda“, který je dlouhý 12,3 metru.

A pak to přišlo. Díky velmi štědrému sponzorskému daru eshopu Chladné zbraně a výrobci bičů Jirky Janků jsme mohli uspořádat tuto aktivitu, soutěž právě o tyto ceny. Ač jsme se zařekli, že žádnou soutěž pořádat nebudeme, tak nakonec jsme to tak trochu porušili – nikdo o tom v čem a jak se bude soutěžit nevěděl, takže se na ni nemohl připravit (a členové spolku Keltoviny se neúčastnili). Soutěž kterou jsme uspořádali jsme nazvali **SOUBOJ** a princip spočíval v tom, že proti sobě stáli dva soupeři (dle čísel, které jsme jim přiřadili při prezentaci ráno) a ti měli na pokyn co nejrychleji trefit připravený terč. Vlastním bičem, délka od terče byla pro oba soutěžící stejná...

V průběhu soutěže došlo na zajímavé situace, kde se proti sobě – ve vyzařovacím souboji – dostali sourozenecké či partnerské dvojice... **A kdo byl nejrychlejší praskačem? Tuto soutěž vyhrála Alena Marková a odnesla si Qilinbian – čínský řetězový bič, druhý v pořadí skončil Dan Šťastný.**

Okolo 17 hodiny skončila organizovaná zábava a následovalo volné praskání prakticky všech zúčastněných osob. Večer, na odreagování, byla připravena možnost zatočit si se světelnými poi a také náš, mimo jiné moderátor celé akce, GRIT zpříjemňoval večerní posezení hraním na kytaru...

Akce se účastnilo celkem 19 účastníků a 6 organizátorů, takže celkem 25 osob. Děkujeme eshopu chladnezbrane.eu, Papír Plojhar s.r.o., Pneuservis Go, Jihočeské centrále cestovního ruchu, webovému portálu „Akce NA JIHU“, městům České Budějovice a Borovany, Ladislavu Šínovi zvanému Gin a Jirkovi Janků... A v neposlední řadě patří velký dík restauraci a penzionu Borovanský mlýn a celému jeho kolektivu.

Další fotografie naleznete na našem Facebooku...

Robin Hood

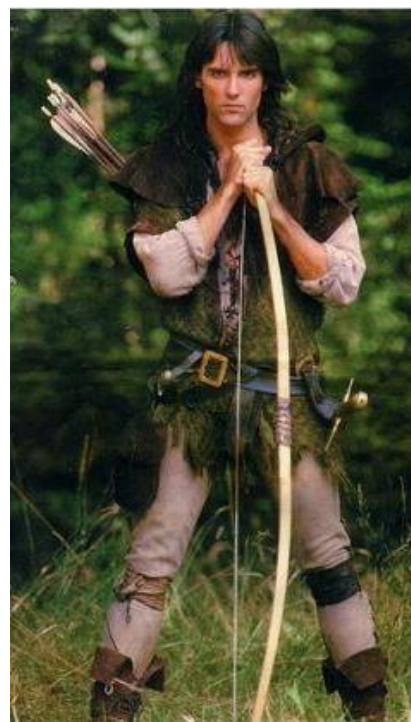
Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek stoplusjednicka.cz a abicko.cz

Těžko bychom hledali jinou postavu v anglických dějinách, o níž vzniklo tolik literárních, divadelních a filmových děl jako ozbojníkovi ze Sherwoodu. Konkurovat by mohl jen král Artuš. Byl však Robin skutečnou osobností? Je vůbec možné pod nánošem staletí odkrýt pravou identitu muže v kápí?

Příběh o Robinu Hoodovi, ochránci utiskovaných a věčném oponentovi zlovolného šerifa z Nottinghamu, se vyvíjel po celá staletí. Vyprávění o odvážném zbojníkovi a „veselých chlapících“ ze Sherwoodu lidé milovali. Od úst k ústům se vedle Robina Hooda nesla jména jeho družníků Malého Johna, Willa Scarleta, Muche, syna mlynářova, bratra Tucka, i Robinovy milé panny Marion. Psanec ze Sherwoodu vystupoval také proti proradnému princovi Janovi (pozdějšímu králi Janu Bezzemkovi) na podporu jeho bratra, krále Richarda I. Lví Srdce, toho času na křížové výpravě.

Epickou hloubku středověkým příběhům a baladám pak dodali pozdější literáti, zejména Walter Scott a po něm Alexandre Dumas starší. Působivá dobrodružství Robina Hooda však měla pramálo společného se skutečným středověkým zbojníkem toho jména, jehož identita pod vlivem folkloru prakticky zmizela. Nezbývá než pátrat ve skromných dochovaných písemných pramenech a pokusit se podhalit obrysy reálné postavy a jejího příběhu.

Hrdina prostých lidí

Nejstarší balady ze 14. a 15. století se o Robinu Hoodovi zmiňují jako o svobodném sedlákovi, zemanovi prudké povahy, který žil v Sherwoodském lese s družinou zbojníků a často křížil meč s šerifem z Nottinghamu. Tyto první literární záznamy obsahují již také mnohé, co o Robinovi víme dnes, například jeho lukostřelecké mistrovství, averzi vůči církvi či úctu k ženám. Vystupuje však jako muž z lidu, nikoliv jako pronásledovaný šlechtic.

Nejstarší literární zmínka o hrdinovi v kápí pochází z básně Piers Plowman, která vznikla kolem roku 1377. I když se Robin v básni objevuje pouze okrajově, je zřejmé, že je velmi dobře znám prostým lidem z písní a balad. V době, kdy se příběh zbojníka Robina začal objevovat v psané podobě, musel za sebou nepochybně mít už dlouhou cestu ústního podání. Ve středověku, kdy vládla všeobecná negramotnost, se zprávy a příběhy nesly v podobě vyprávění, často prostřednictvím potulných pěvců, kteří mnohdy kvůli i větší působivosti děje skutečné události okořenili fantazií.

Příběh o zbojníkovi, který se svými druhy bojoval proti zlému šerifovi z Nottinghamu, nacházel u lidových vrstev, žijících v neustálém strachu z libovůle svého pána, velkou odezvu. Robin byl hrdinou, s nímž se dokázali ztotožnit a zasadit ho do svých vlastních životů. V tom se zásadně odlišoval od postavy krále Artuše a rytířů kulatého stolu, kteří byli v době vrcholného středověku symbolem rytířství, křesťanských ctností a hloubkou svého příběhu oslovovali hlavně nejvyšší vrstvy a aristokracii obecně.

Teprve mnohem později, v 16. století, se v baladách stává z Robina Hooda šlechtic zbavený majetku a je dáván do souvislosti s králem Richardem Lví Srdce jako jeho zastánce. Na samém sklonku 16. věku pak sepsal Anthony Munday, významný Shakespearův předchůdce, dvě divadelní hry, kde získává Robin Hood identitu hraběte z Huntingdonu, což významně ovlivnilo a zkruslo další vnímání slavného zbojníka.

Z historie do balad

Nejstarší doložená balada o Robinu Hoodovi byla zapsána kolem roku 1450 a jmenuje se Robin Hode a mnich. Vypráví, že se Robin jednoho rána, i přes varování Malého Johna, rozhodne jít do nottinghamského kostela na mši. Zde ho však pozná mnich, kterého dříve oloupil, a rychle vyrozumí šerifa, že je lapka v kostele. Robin je zajat a vsazen do hladomorny. Když se to dozví Malý John, nastrojí smělou léčku, do níž vtáhne i krále, aby pronikl do Nottinghamu a mohl Robina osvobodit. Johnův plán skutečně vyjde a Robin je osvobozen. Král se nejdřív hněvá, ale poté nechá záležitost být s tím, že Malý John je nejloajálnějším mužem v Anglii.

Tato balada Robina Hooda mnohem více přibližuje realitě. Je ale zapotřebí zmínit ještě jeden významný ohlas Robinových skutků, který časově předcházela literárním ztvárněním. K roku 1426 je v Exeteru poprvé písemně doloženo konání lidových slavností k počti Robina Hooda, jakýchsi her, které byly součástí oslav příchodu léta 1. května (May Day), známých z keltských časů jako svátek Beltine. První máj ale slavili i Germáni či Římané. Právě během těchto slavností, přezívajících z pohanských dob, lidé hráli představení o Robinovi a jeho veselých družinách. V májových slavnostech se také poprvé objevily postavy Lady Marion a bratra Tucka.

Nevíme, jak moc byly hoodovské hry součástí oslav a jak moc byly rozšířeny, jistě však sahaly mnohem hlouběji do minulosti. K jejich masovému rozšíření pak došlo na konci

15. a v 16. století. Už ve 14. století všichni věděli, kdo je Robin Hood, a v 15. století se ústní tradice dostala i na papír. Mějme ovšem na paměti, že se zatím stále bavíme o Robinovi z vyprávění a balad, které jsou jako pramen nepříliš spolehlivé, ačkoliv jistou výpovědní hodnotu mají.

Postrach lesů

Jak starý je příběh o zbojníkovi ze Sherwoodského lesa? Nejméně sedm století a o něco málo mladší než sám Robin Hood. První zprávy o člověku téhož jména totiž nacházíme v prame-
nech úřední povahy už ve 13. století. K roku 1226 dokládají účetní záznamy z Yorkshiru, že v předchozím roce byl zbaven majetku jistý Robert Hod, prchá-
jící před zákonem, a že peníze následně získal šerif z Yorkshiru. Celkem devět-
krát se v Yorkshiru, mezi lety 1226 a 1234, objevuje jméno Robert Hod, Ro-
bert Hood nebo už jako přezdívka Hobbahod. Jen pro úplnost, Robin byla
hojně užívaná zdrobnělina jména Robert. Ano, máme tu živého Robina
Hooda, psance, který je v konfliktu se šerifem. Že se děj neodehrává v Nottinghamu,
vůbec nevadí. Šerifem, který se obohatil na úkor Roberta, byl jistý Eustace de Ludenham,
jenž v letech 1213 a 1232 zastával post šerifa v Nottinghamu a v letech 1225–1226
v sousedním Yorkshiru.

Zprávy o „psanci a zločinci“ Robertu Hodovi, který působil škody na majetku a možná i na životech, se nesly rychle. Z Yorku do Londýna vedla stará římská cesta, hlavní obchodní tepna z velké části lemovaná lesem, včetně Sherwoodu, který měl ve stře-
dověku ohromující rozlohu 400 km². Povědomí o obávaném zbojníkovi tak měli i v Londýně, jak ostatně dokládají yorckshirské účetní záznamy, sepsané ve West-
minsteru. Že ve 13. století zbojníci představovali značné riziko a cesty byly na hony vzdálené tomu, co si představujeme pod slovem „bezpečný“, dokládá zákon z šedesátých let téhož věku, který nařizuje, že les nesmí sahat k tržnímu městu blíž než 200 metrů. Anglie 13. století ale měla i další, vážnější problémy.

Válka baronů

Pytláctví a zboj byla jedna věc, avšak povstání proti králi představovalo potíž mnohem větší. Tedy ne, že by Robin Hood vedl povstání proti panovníkovi, ale možná byl jeho produktem. Robin (Robert) Hood nebyl totiž ani zdaleka jen jeden.

Roku 1258 se rozhořel spor mezi králem Jindřichem III. a mocnými anglickými barony, kteří nebyli spokojeni s jeho politikou. Do jejich čela se postavil Simon de Montfort a trval na tom, aby král potvrdil Magnu Chartu a více dbal na domácí poměry. Po prvotních úspěších byli ovšem rebelující baroni roku 1265 poraženi v bitvě u Eveshamu a v zemi byla obnovena jednota. Hned se to ale nestalo. Mnoho uprchlých baronů a jejich příznivců i nadále odmítalo složit zbraně, případně se snažili uniknout před odplatou. Skrývali se v lesích, někteří se uchýlili do Isle of Ely v Cambridgeshiru a další na hrad Kenilworth. Právě tehdy nalézáme mezi povstalci z Ely muže jménem Robert Hod.

Uprchlým příznivcům Simona de Montforta se říkalo vydědenci a královu milost si mohli vykoupit pouze velkou sumou peněz. Byl to i případ skutečného Robina Hooda? K roku 1266 se o Robertu Hoodovi zmiňuje také skotský kronikář Walter Bower a před rokem 1283 uvádí Robyna Hudea a Malého Johna rovněž skotský dějepisec Andrew Wyntoun.

Zmínky těchto autorů jsou nejstaršími kronikářskými zápisy.

Na sklonku 13. století, již za vlády Edwarda I., máme doloženu existenci zbojníka Robyna Hodea. Kronikářský zápis z díla Polychronicon říká, že „jistý psanec jménem Robyn Hode se svými společníky neustále napadal a okrádal královu věrné služebníky v Sherwoodu i jinde“. Tento Robin Hood prokazatelně řádil v letech 1294 až 1299. Kdo jsou oni královi věrní? Nepochybně šerifové, rychtáři či správci. Jenomže to není všechno. K roku 1309 se vážou dvě zmínky o Robertu Hoddeovi z Wakefieldu v Yorkshiru, jenž se provinil výtržnictvím a pytláctvím. V těchto souvislostech se v pramenech objevuje celkem dvacetkrát až do roku 1322. Robert z Wakefieldu však ani v jednom z případů není označován za psance jako jeho předchůdci. Vše tedy napovídá tomu, že legendy o Robinu Hoodovi mají kořeny ve 13. století, v době velmi neklidné.

Jméno jako synonymum

Ve 14. století bylo jméno Robin Hood (v různých variantách pravopisu) již velmi dobře známé, prakticky každý věděl, o koho jde. Jen ve 13. století existují důkazy o životě hned několika Robinů Hoodů, z nichž značná část měla opletačky se zákonem. Několik Robinů poznalo i 14. století. Ovšem ani v jednom z případů evidentně nejde o stejnou osobu. Prvním zaznamenaným je Robert Hod z Yorkshiru, jehož pověst, i když dochovaná ve střípcích, musela být vskutku působivá. Nepochybně existoval někdo obávaný a proslulý na počátku 13. století. Mnoho jmen, mnoho osudů, společné charakteristiky. Bylo by nemožné, aby se jméno Roberta (Robina) Hoda (Hooda) stalo synonymem pro ostatní zbojníky, lupiče a psance? Právě naopak. Je to celkem pravděpodobné. Označení Robin Hood mohlo být přezdívkou, která se postupem času transformovala do postavy lidového hrdiny.

Nebylo by to poprvé, kdy by k něčemu takovému došlo. Na počátku 19. století působil na pomezí jižních Čech, jižní Moravy a Rakouska lupič a zloděj Jan Jiří Grasel. Krátce po jeho popravě roku 1818 se z něj v Rakousku a mezi českými Němci stal lidový hrdina, který bohatým bral a chudým dával. Kolovalo o něm mnoho pověstí, písní a románů. Naopak v českých zemích jeho jméno zlidovělo jako synonymum pro lumpa a násilníka – grázl. Stalo se to i skutečnému Robinu Hoodovi?

Čtení pro všechny

O porušeném slibu lásky

Pověst vybrala Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek turistickamapa.cz

Žil byl na hradě Zubštejn hradní pán Odolen se svou krásnou dcerou Blaženkou. Blaženka na hradě měla všechno, po čem zatoužila, ale i tak se cítila poněkud izolovaně. Jediný, kdo jí dělal občas společnost, byl zbrojnoš Zbraslav. A jak se ukázalo, Zbraslav se do mladé dívky až po uši zamiloval. Blaženka jeho city opětovala, a tak si pod hradem slíbili lásku až na věky. Odolen nemohl uvěřit vlastním očím, když mladé milence spatřil pospolu. Vždyť Blaženka má na víc než obyčejného vesničana!

A tak vzal Blaženku s sebou do Brna, aby jí ukázal, že svět sahá mnohem dál než za hradby Zubštejna. A co se nestalo - během jednoho z mnoha večírků a plesů, kde se Blažence dvořilo nespočet šlechticů a rytířů, jí nakonec padl do oka jistý Oldřich z Třebíče. Po svém návratu domů Blaženka myslela už jen na Oldřicha! Jako by na svého Zbraslava úplně zapomněla. Když Zbraslav, který po dobu její nepřítomnosti trpěl, zjistil, že zradila jejich čistou lásku, tak Blaženku proklel. A nakonec ji zavrhl i její milenc Oldřich, neboť se jí nabažil a šel zas o dům dál. Nebohá Blaženka zemřela v osamění, pravděpodobně na zlomené srdce.

A tak dnes duch Blaženky bloudí hradem Zubštejn a na pozoru by se před ní měli mít hlavně mladí milenci, kteří si v okolí hradu slibují lásku. Blaženka se jim totiž vysměje. A pokud by zradili svou lásku tak jako to učinila před dlouhým časem Blaženka, zazní z hradu strašlivé bolestné kvílení.

Vážně nevážně

Svatební projev

Článek připravila Marie Ondová
Vlastní autorská tvorba redaktorky

„Jo a mami řekl jsem, že svatební projev budeš mít ty, vždycky něco sepiš a říkáš jsi přípitky na Vánoce a jsi učitelka...“ postavil mně před hotovou věc můj syn.

Tak co neuděláte pro své dítě? Sedla jsem si a napsala, co mi přišlo na mysl. Nemělo to být moc dlouhé, ani ne moc krátké. Trochu osobní a vtipné, zmínit i nevěstu, ale nikoho neurazit. Taková chytrá Horákyň, která přijde za princem obutá i bosá, na koze i pěšky, učešaná a neučešaná, oblečená i nahatá.

A tohle je tedy výsledek mého snažení. Pokud vám budou některé pasáže připadat poněkud přitažené za vlasy, tak vězte, že se vše opravdu přihodilo tak, jak jsem to napsala.

*Vážený novomanželé, milí rodiče a vážení hosté,
Jako matka ženicha jsem byla u toho, když přišel na svět. Tehdy čerstvě po jeho narození zavolał do nemocnice anonym a oznámil, že přímo na porodnici je bomba.*

Bylo zvláštní být na sále, když okolo vás prochází policejní příslušník s vlčákem a hledá výbušninu. Naštěstí to byl planý poplach, ale dramatické okolnosti synova zrození možná přispěly k tomu, že nyní pracuje jako policista.

Svědkem jeho příchodu na svět byla taky jeho babička, tehdy staniční sestra na gynekologii. Takže ačkoliv já vykonala hlavní práci, všichni na sále pak gratulovali jí.

Když Marek potkal Ditu, bylo zřejmé, že se děje něco důležitého. Podle jeho slov byla milá, chytrá a dobře se s ní povídalo. Navíc měla smysl pro humor. „Ale jinak o nic nejde, mami...“ říkal. „Nikoho nehledáme – ani ona, ani já.“

Později se svěřil, že s tak krásnou holkou ještě nikdy nechodil.

Dita musela překonat hranice a opustit své rodné město, aby v Praze potkala kluka s černou fenkou Amirou. Toto setkání vyústilo v dnešní den.

Ale možná už dávno o sobě věděli, jen museli počkat, až nadejde ten správný okamžik. Jak říká básník:

„Milující lidé se nakonec někde jen tak nesejdou. Jsou sami vzájemně v tom druhém po celý čas.“

Na Vaší právě započaté společné cestě Vám přeji hodně štěstí, lásky a vzájemného porozumění.

A držte se navzájem! Život totiž nemá zábradlí.

*Článek připravil Adam Kadmon
Vlastní autorská tvorba redaktora*

Hostina za všechny peníze (Dvůr Králové nad Labem)

Kdysi se prý zdejší obec pyšnila dvorcem nad jiné v tomto kraji krásným a pevným. V dobách, kdy temný středověk zatíнал své gotické spáry po místním venkově, stál na Labi tento německý dvorec pevnější než všechny ostatní, neboť byl proti tehdejším poměrům pečlivě zbudován. Těsnou kamennou branou se pyšnil, pevnou zdí a kostelem s podezděním, a to už je co říct, na tehdejší stavební poměry v kraji, kde dvorce stály dřevěné a zchátralé a osady byly ještě často z polozemních stavení. Dvorec byl zbudován na Labi v dobrém místě a okolo něj ustálila se víska a časem z ní byla celá obec. A že byl dvorec dobře stavěný a dobře vybavený, lákal umné řemeslníky i vzdělané lidi, žirná krajina pak zajišťovala přísun dobrých sedláků a zemědělců. Dokonce rybaření, bělení a barvení se tam uchytilo. Tak se obec rozrostla málem na město. V tom dvorci pak sice nebydlel jeho pán, ale byla tam spousta dílen a obchodů, dokonce trhy se tam od času pořádaly a vyšlapoval si tam kdejaký důležitý občan království českého.

Nejbohatší a nejvlivnější byl přirozeně zbrojír Fertr, protože byl nejbohatší, a to už člověku dodá vážnosti. Tenhle zbrojír byl pěkně vzteklý a umíněný člověk a hrozně moc ho rozčilovalo, že zrovna jejich krásnému dvorci nikdo nedal jméno, přestože už o statut města s názvem Králův Dvůr požádali a tak pořád obci říká kdekdo „Dolík“ nebo „Poříč“, protože je u řeky, a nejvíc ze všeho tohle Fertra dráždilo, že té osadě začali Miletínští říkat na posměch „Smrdákov“, i když zrovna jejich barevné látky se v Miletíně prodávaly po loktech, a nové obecní barvířské řemeslo, stejně jako to rybářské, konec konců, smrdí ze své podstaty a není na tom vůbec nic směšného. Rád by aby se jejich obci říkalo Dvůr, když je to nejpevnější dvůr široko daleko. Klidně Králův, jak to pán napsal na list, aby se to panu králi zamlouvalo.

Jenže poselstvím trvá dlouho, než se dostanou ke správným uším, a tak jim zatím dlouho nikdo oficiální jméno nedával. A tak se mohl Fertr rozčilovat, jak chtěl, ale Dolík nebo Smrdákov se říkalo obci stejně. Zbrojír to zkoušel, jak se dalo. Mezi lidmi pouštěl zprávy, sám obci jinak, než Dvůr neřekl, ale tak i tak, nedařilo se mu, aby celá věc zlidověla. Češi i Němci se mu smáli, dráždili ho a jeho snahy měly spíš opačný účinek. Smrdákov se říkalo obci už na posměch Fertrovi. Zbrojír zuřil, ale o audienci u pána si netroufal požádat, když na pánův list ještě nepřišla králova odpověď. Zkusil to jinak. Přesvědčil místního flandáka, aby přijal přídomek, až bude jednat s oficiály, neboť tak by víska získala hned jméno vážené. A protože se blížil soudní spor o farní právo zrovna s Miletínem, celou věc spolu narychlo upekli. Podmazal faráře, aby na listině sporní přijal přídomek „Ze Dvora“. Jenže ejhle, listina sporní byla latinská, a všechna správná církevní jména jsou přeci také latinská nebo se do latiny přepisují. Duchovní se rozhodl přihrát si hlavně vlastní polívčičku a přidal si za jméno „De Curie“ což se dá sice vykládat jako „ze Dvora“, avšak napsal to hlavně proto, aby se zavděčil soudci svou zbožností a poukázal tím na to, že slouží mše ve skoro kamenném kostele, který má vyzděnou kurii. A tak se to

do záznamů zase nedostalo. Jenom skoro, a to nikdy nestačí. Ještě tak, aby se Dvoru začalo říkat Kurie, to by to vypadalo, všichni by tomu říkali kurník. Rozčilený Fertr se rozhodl jednat lépe a více. Protože byl bez dětí a bez manželky, vymyslel geniální plán, jak svůj nápad prosadit bez ohledu na následky pro svoji osobu. Rozhodl se všechno jmění obětovat, a sezval kdejakého významného Němce ku hostině na počest císaře říše římské a krále českého a papeže a svatých apoštolů. Nezapomněl na mnichy, žebráky, kejklíře, herce, ale ani na šlechtice, vojáky, císařské a královské oficiály či kupce a radní. I kata pozval, aby měl společnost pestrá. Za pečená prasata a moselské víno nechal výdělky, úspory i hotové zboží. Taky za jinou pečení a za muziku nechal hotové jmění. Hostina to byla velkolepá, plno kejklířů a herců, sádlo i víno teklo po bradách a k půlnoci, když už nemohl nikdo ani sousta pozřít, vyvalily se soudky piva, co každé trávení dobře spraví a hodovalo se dál. Děvčata a pážata roznášela plné džbány a hurá císaři se výskalo až do ochraptění, stejně jako hospodské kancóny a freje. Skutečně hostina hodná císaře a papeže samotného. Dvůr se otřásal v základech a na ráno sloužila se slavnostní mše v tom skoro kamenném kostele. Dámy vzdychaly a šustily nejlepšími šaty a těch několik rytířů, co pozvání přijali, se pyšnilo v lesklých zbrojích, sic s bolavou hlavou. Toho zbrojíře to přivedlo téměř k žebrácké holi. Celý život už přežíval z tenkého příspěvku svého dobrodince. Ale mezi místními Němci i Čechy už byla osada na počest hostiny ve dvoře navždy zvána „Hof“ neboli „Dvůr“.

/Upraveno z místní hospodské báčorky. Název pravděpodobně skutečně souvisí se zdejším dvorcem, který byl zřejmě díky částečné kamenné výstavbě hradby, sídelní budovy a kostela významnější než ostatní, a to už od raného středověku. Poprvé se s ním setkáváme v záznamu ze čtrnáctého století, kde je použit německý výraz "Hof" tedy dvůr. Přídomek Králové obec získala už jako město, když bylo darováno královně věnem. Místopisný přídomek "nad Labem" se objevuje v době obrozeneckých aktivit. /

Co se stalo na Kuksu

(Hospital a obec Kuks)

V dávných dobách tuhého středověku proslulo Podkrkonoší těžbou a zpracováním kamene a rud. Právě výraz Kux je odvozen od německého slova pro půdu jako podíl na výnosu z těžby. Velice podobný výraz také označuje známky hlubinné těžby na zemském povrchu. Jak je jistě známo, tehdejší horničina závisela hlavně na dobrovůli gnómů, zemských bytostí, které poctivým horníkům poklady ukazují, a nepoctivé stíhají hlušinou nebo závalem.

Magnát Kartenberg dostal tuto ves prý za trest. Příliš mnoho odrbal své společníky na výnosech kovů, a tak byl jeho "Kux" nejproblémovějším dílem z celého kraje. A při průzkumech to tu vypadalo tak krásné. Zinkové rudy na povrchu, bohaté žíly hned pod drny, surová měď, rudka, dokonce i něco málo drahých kovů. Když přijel magnátův zmocněnec z Německa s konvojem, vymýtili paseku, postavili osadu, najali místní sedláky na kácení stromů a pustili se do stavby důlních děl, i do ražby štol. Výnosy byly nejdříve tučné, nebylo třeba se o ně se zemí rvát. Pak se ale začaly stávat zvláštní náhody.

Začalo to nešťastnou příhodou u samotného hornického mistra. Přišel se podívat na ražbu skály, a jak jeho muži zabírali kovovými vrtáky, vlétl mu kamínek do oka. Pokusil se ho vytřít, ale vzápětí mu na hlavu přilétl pořádný kus šutru a praštil ho přes nos. Mistr zaláteřil, na chlapy zaburácel, ať dávají pozor, ale stejně by přísahal, že ten

kámen někdo hodil. Nos mu napuchnul a někdo se zlomyslně zachechtal. A od té doby nebyl den, aby se něco nezkazilo. Silné podpěry ve štolách popraskaly přes noc jako sirky, přestože den a týden předtím byly pevné jako ta skála. Mohutné konopné lano těžní věže ruplo jako vlásek, a várka, ve které bylo něco málo zlata, se rozsypala po stráni plné spadaneho listí. Horníci se vraceli zranění, nástroje byly příliš měkké, až se začalo šuškat, že něco není v pořádku.

„Řádí tu totiž kmen gnómů: zemských zplozenců a zlomyslných skřítků.“

„Ticho! Ticho! Kdo to řek? Babský tlachy!! Ste horníci!!“ řval mistr, ale pověsti se šířily dál. A problémy přetrvávaly. Nakonec dokonce i rudy začalo ubývat. Široká žíla se najednou smrskla ve slabý vlásek, a horníci se vraceli z děl sedření a se splasklými váčky. Jeden z nich, Jozífek, nikdy na babské tlachy nedal. Ale o tom, že existují permoníci a gnómové věděl už jeho děda a děda toho dědy. A ten panečku těžil ještě přímo pro pana krále stříbro, a pod zemí trávil celé měsíce, takže musel něco vědět. Gnómové. Vypadají jako malí trpaslíci. Nosí špičaté čepice a fousy. Vládou podzemí a vlastní poklady v lůně planety. Jsou trochu zlomyslní, ale dají na poctivou práci a na slušné chování. A tak Jozífek pracoval víc než ostatní, po štolách neplival a každý den před vstupem do díla potichu se zaklínal a prosil gnómy o dovolení vstoupit. I ze svačiny jim nechával kousky pod zemí. A Právě Jozífek jednou vleže sekal tuhou skálu ve štole, aby si mohl k práci aspoň kleknout a zatřpytil se na něj valoun zlata velký jako dvě pěsti. A protože malý díl denní práce patřil i horníkovi, a Jozífkovi se ten den opravdu dařilo, vydělal si tolik, že se to rozkřiklo i po ostatních partách, nebýt toho, že jeho příkladnou práci chválil i pantatíček mistr a ten nepochválil jen tak někoho. Pak i ostatní horníci prosili zemské síly o pomoc a nechávali svačiny a dýmky pro gnómy ve štolách. Problémy přestaly, a rudy trochu přibýlo a zůstalo jí tak akorát. Když se žíla vyčerpala, elementární síly gnómů nechávaly pro horníky značku, že není nutné kopat dál. Všechno fungovalo skvěle až do chvíle, než magnát Kartenberg přijel na kontrolu a přivezl s sebou latinského kněze. Řádový otec to vzal zkrátka, a pohanským rituálům učinil přítrž, jakmile přišel na to, že se horníci sice zdraví „zdař bůh“, ale už se nekřížují a místo toho prosí o ochranu nějaké podzemní skřety, vybouchnul jako kotel. Vyhrožoval upalováním a monstrprocesy, děsil horníky peklem a na mistra pustil takovou hrůzu, že ten musel zjednat pořádek. Zakázal „dýmkaření“, jak tomu říkal, a přikázal chlapům pomodlit se společně Zdrávas Maria. Příliš to nepomohlo, a protože horníci byli nesví, a celá situace hrozila vzpourou, rozhodlo se, že se bude každý den před vstupem do štol sloužit mše na ochranu. Aby se ale neztrácel čas, bude jen krátká a o gnómech v ní nebude ani slovo, protože je to bezbožnost, a bůh by se mohl rozhněvat a seslat zával. Nebyl to ale bůh, kdo pár hodin po první mši seslal zával. Země se zatřásla sama a v nehlubší šachtě, která slibovala největší žílu rudy, se sesunul strop. A zemřelo tam mnoho chlapů, a zrovna ti, které kněz nejdřív získal na svou stranu, a kteří pro záměr nectít gnómy, ale svaté, nejvíce horovali. Jozífek, který byl ve stejné partě tam dole, jako zázrakem přežil. Vyhrabal se z trosek sám jako přízrak plný krve a prachu. Kašlal, dusil se, krvácel a padal, ale byl živý a zdravý. Ani kosti se mu nepolámaly.

A pak se děly věci. Chlapi odmítli pracovat. Magnát začal práskat bičem. Mistr se vymlouval, že to byla všechno nešťastná náhoda. Kněz řval, že je to trest od boha. Místní sedláci se rozprchli do všech stran, a nakonec i ta bába kořenářka, co byla v těžní osadě za felčara, se zaklínala Kristem, že kov měl zůstat tam, kde ležel, protože lidem nepatří. Po několika dnech paniky se podařilo sebrat jednu partu odvážlivců, kteří se rozhodli pokračovat ve své práci. Přesvědčil je hlavně mistr, který pro ně byl jako otec a neslušelo se mu odporovat. Jozífek v té partě taky byl. Před prací tiše šeptal prosbu gnómům. Spustili je na provazech do nehlubší šachty, kde měli odkopat zával a najít těla

svých přátel. Práce šla pomalu, šachta páchla, a při každém úderu špičáku se zachvěla. Tu a tam spadl kamínek ze stropu a jako by se někdo potouchle zachechtal. Vyděšení horníci pokračovali kvapem v práci, zatímco nahoře se rozlehl velký křik.

Jedna z těžních věží totiž začala znenadání hořet. Kdo mohl tak hasil, magnát, horník nebo kněz. Smolné dřevo borovic ale hoří jako satanáš, a nakonec měli co dělat, aby se požár nerozšířil dál. Nechali věž shořet. Poslední partu odvážlivců vytáhli bez úhony ven, a po důstojném pohřbu se skupiny horníků sbalily, tábor rozvrátily a odjely. Magnát Kartenberg se rozhodl opustit svůj Kux. Těžba tu ještě deset let probíhala, ale už jen na povrchu a horníků, kteří by se hlásili, bylo málo. Zdejší naleziště byla na povrchu bohatá, a při začátku díla se dalo i docela vydělat, ale těžbu provázely samé nepříjemnosti a naschvály, které jako by zchystala sama země. Nakonec gnómové odnesli všechny poklady do hlubin a zbyla jen hlušina. Díla přestala, a zbytky tábora se začaly nadobro balit k odjezdu. Ale i tehdy se gnómové mstili za všechen kov, který jim lidé vzali. Nedali pokoje a pasti stražili, a kdejaký kamínek z cesty špatně odlétl, a někoho náhodou trefil pod přilbici. Zakopávalo se, kolíky nešly vyrvat ze země, a když nakonec zabrali dva chlapi, kůl šel jak po másle a všichni se sklátili na zem. Těžba zanikla, ale název Kux se ujal, a nakonec ho i blízká ves na Labi přijala za své.

Místní gnómy zkrotl až hrabě Špork. Narazil na ně, když se chystal stavět své velkolepé sídlo právě zde. Gnómové ve strachu před další těžbou začali své potouchlé aktivity. Se svými kolegy z různých koutů kraje kazili, co se dalo. Tu zbrzdili těžbu stavebního kamení nevhodným odvalem, tu zkazili sochařům práci prasklinou vprostřed bloku, jen jedno jediné dílo se jim líbilo, a to byly obecní studně u třech léčivých pramenů. Ty opatrovali jako svatostánky a lidem je dávali užívat, a nijak se neškorpili o bohatství země, když šlo o léčivou vodu. Nový hrabě na svém panství nechal tyto prameny svést a postavil k nim lázně, malou kolonádu a důstojně prameny zaopatřil, čímž si získal nehynoucí vděk gnómů, kteří se pro lidskou chamtivost nechtějí dělit ani o kámen, jen o vodu, která léčí tělo i srdce i rozum. A když potom skřítki zvěděli, co krásného chystá hrabě s kamenem, který jim vyrval, a jaké novoty z něj na jejich pahorcích postaví, ocenili genialitu díla toho a nechali těžaře být. Jen vzácné rudy a drahokamy schovali hlouběji do nitra země a místo nich do kamene nastrkali mušle. A když se pak seznámili i s Bernardem Braunem, tímto mistrem plastiky a tvůrcem německého baroka, často sami pomohli vylomit ideální blok pro tu či onu jeho sochu, či permoník lomařům radil, aby lom byl co nejčistší a ta socha byla co nejkrásnější, když se k ní pak za bezměsíčných nocí chodí elementál shlížet. A dokonce to byl snad gnóm, kdo ke skalám v dnešním Betlémě dovedl toho správného člověka, architekta celého barokního areálu, samotného Šporka. Gnómové jsou zvláštní cháska a k hornímu řemeslu patří. Nejeden starý kameník by mohl vyprávět, co všechno natropí takový gnóm a jak vlastně přesně vypadá ale o tom zase někdy příště.

/Sestaveno z místních duchařských povídek, název Kuks pravděpodobně skutečně pochází z hornofalckého výrazu pro známky těžby, případně latinskoněmecké zkráceniny Kux která označuje půdu jako výnos z podílu na těžbě kovů. Pro hlubinnou těžbu rud ve zdejší kraji hovoří i několik hmatatelných důkazů. Hrabě Špork se těžbu nepokoušel obnovit, naopak založil zdejší unikátní barokní areál na krajinné architektuře a kámen na stavbu i uměleckou činnost byl z větší části dovážen z blízkého okolí i z celého světa, některé architektonické skvosty (sochařský park Betlém) jsou naopak sekány přímo do skály na místě a tím se stávají funkčními krajinnými prvky a dokonale souzní s přírodou, tedy naplňují ideál tehdejší architektury. /

Holovous a jeho jablíčka

(Holovousy, Zámek a VŠÚO)

Nádherný úrodný a žírný kraj pod Krkonošemi je tohle Podchlumí. Zvlněné kopečky neboli chlumpy, plodná krajina a přívětivé počasí. Vesničky chráněné Chlumským masivem z jedné nebo z druhé strany tulí se ke svému ochránci jako poslušné ovečky. Krytá hřebenem, v závětří, plodí zdejší půda ovoce sladké a plné, a tak není divu, že zdejší ovocnářská a vůbec zemědělská tradice má hluboké kořeny a sahá až k dobám slovanských kmenů. Nicméně já vám chci vyprávět příběh, který se odehrál mnohem později, až ve středověku, kdy do místní krajiny přišel cizí pán s divnými nápady.

Malinká osada vedle charvátského hradiště pěstovala jablka k obživě obyvatel už od samého svého vzniku. I ve středním věku, kdy už hradiště dávno zarostlo lesem a Charvátova družina odtáhla kamsi ku Praze se tu po slovanském způsobu sadařilo s jablky, ze kterých se krom sladkého pečiva vyráběl také kvašený nápoj. A muži tu po zvyku svých otců nosili brady zarostlé a nečesané, divoká fousiska na která byli náležitě hrdí. Staletí běžela, rodiny se množily, osada se zvětšovala a nově vzniknuvšímu království českému svou sadařinou dělala jenom čest. Byli tu uhlíři hrnčíři zedníci i kameníci, ale hlavně sadaři a koňari tu byli. Žili si vlastním pomalým životem ročních cyklů a starali se o svá jablka a koně pořád stejně, než přibyl do osady zvláštní cizinec. Oblečený po cizím stylu, slovanským jazykem lámaně blekotal, a přestože vlasy už mu začínaly na skráních šedivět, fous neměl - skoro žádný, tváře měl holé, jen horní ret a bradu si ponechal zarostlou, ale i tyto fousy byly pečlivě oholeny do přesných linií. No prostě téměř už byl kmetem, a vous měl k smíchu. Přibyl do vsi s nepočetnou českou družinou, k lidem se choval jako vlídný pán, nenechal lid ve vsi hladovět, aby se on a jeho družina najedli, naopak se dělil ze svých zásob. O všechno měl živý zájem a na všechno se vyptával, hlavně jablka ho zajímala a každý mu o nich ochotně vyprávěl. Pro svůj zjev ale ten pán budil smích, nejdříve tajně a za jeho zády, pak stále více a více otevřeně, až se řehtala celá vesnice a říkali mu „Holovous“, protože měl holou tvář, i když měl vous. Šprýmy lidi sblíží a také rovnají společenské vrstvy, a tak se stalo, že při nějaké oficiálně dítě vykřiklo na celou náves „Helé Holovous!“ právě když pán se chystal řečnit. Někde děvčátko to nevydrželo a vyprsklo smíchy přímo před pánem a jeho doprovodem, dušeně se zachechtala celá náves, a trefný vtip dokonce nevydržel také jeden z pánových jezdců, mohutný český bojovník s divokou bradou, který ovšem hnedle smích skryl za mužné zakašlání. Chvilku bylo trapné ticho. Neznámý pán se pousmál skoro tajemně, a pokynul rukou, načež mu jeho služebník posadil na hlavu zářivou zlatou korunu. A všichni vesničané s hrůzou poznávali, že komu se tak dobrosrdečně smáli, není žádný cizí pán, ale jejich vlastní český král. Ten, co je na mincích, no doopravdy.

Z následného šoku jich většina padla tváří k zemi, děti a ženské se s jekotem rozběhly, několik dívek upadlo do mdlob a scéna po chvilce křiku utichla a zamrzla, jak on seděl majestátně a vítězně ve svém sedle jako opravdový vládce všehomíra. Jediné, co se hýbalo, byli dva jeho strážníci, kteří vyhledali obecního stařešinu a přivlekli ho před krále. Stařešina neviděl vládce země nikdy v životě, ale jedním si byl jistý, že má na hlavě právě takovouhle korunu, a že je může všechny povraždit za tento malinký prohřešek. Padl na tvář a prosil za odpuštění, nabízel svůj život za urážku, prosil o milost svých dětí a ječel a blábolil jako stará bába. Král se vztyčil v sedle a otcovsky zahrozil prstem. Pak měl dlouhý latinský proslov, při kterém se nechával překládat, uchechtával se a ve kte-

rém nezdárným sadařům odpustil, vtip ocenil a oznámil, že si nechá narůst plnovous. To už se zase všichni vesele a uvolněně smáli a králi děkovali, a že tam zbyli hlavně muži, byl to smích hluboký a třeskutý jako zvuk živého srdce. Na památku té události jmenoval král obec Holovousy. A zároveň zdůraznil, že sadařům jejich dobrosrdečnou prostoreklost odpouští jen a jen proto, že tvrdě a dobře pracují u svých jablek a koní, a za slib, že budou pracovat ještě tvrději a lépe. Český král tu pobyl pár týdnů a zavedl některé novoty. Například nechal vysázet jabloně ze semen, která přivezl a kázal je zalévat jenom medovou vodou, aby byla jejich jablka sladká a voňavá. Taky sadařům ukázal, že trusem koní, který se válel všude lze stromy hnojit. I po generace dodržoval se jeho receptis, až vznikla jablíčka světově proslulá, holovouské malináče. A tyhle malináče nejen že jsou uvnitř sladké jako malina, a maso se po kousnutí barví na malinovou červen, navíc se snadno poznají, protože rachtají.

/Volně sepsáno podle lidové pověsti o vzniku názvu i ovocnářské tradice a odrůdy, název Holovousy pravděpodobně pochází z pojmenování pro místní tradiční úpravu vousů, vznik ovocnářské tradice je spojován s místními klimatickými výhodami a spadá snad až do mladší doby kamenné. Prokazatelný je už od doby hradištní, tedy zhruba od šestého století našeho letopočtu, kdy pravděpodobně vzniklo i místní slovanské hradiště. Vznik odrůdy je nejasný, ovšem o její udržení a světovou proslulost se zasloužil především Výzkumný Šlechtitelský Ústav Ovocnářský Holovousy.)

Povídkobraní

Tajomstvo dedkovej knihy

Článek připravila Mária Kalincová
Vlastní autorská tvorba redaktorky

Vzrušene som listovala stránkami starej ošúchanej knihy. Našla som ju u dedka na povale, keď sme to tam vypratávali pred tým, než rod ičia dom predajú. Zaujala ma na prvý pohľad. Tmavočervená väzba so zlatým ozdobným písmom. Strčila som ju do batohu bez premýšľania. Ved' čo... Bola na dedkovej povale, to znamená, že patrila jemu a teraz je moja. Tušila som, že sa v nej skrýva poklad a ten snád' novým majiteľom len tak nenechám.

Stránky boli husto popísané písmom v neznámom jazyku. Hnevalo ma, že mu nerozumiem. „Aká stará môže byť tá kniha?“ napadlo mi. A prečo sa ocitla na povale, a nemala svoje miesto v knižnici? Tam, kde dedko opatroval všetky svoje poklady. Vari nebola ničím výnimočná? Alebo...? Zaplašila som myšlienku, ktorá sa mi drala na myseľ a radšej sa ďalej sústredila na stránky tajomnej knihy.

Náhle som zalapala po dychu. Hľadela som na takmer živú malbu neznámeho tvora. Bol dokonalý. Majestátny. Obrovský tvor s krídlami draka, vtáčím zobákom, telom leva, s chvostom obtočeným na zemi okolo neho. Nádherná lesklá srst'. Vyzeral ako živá socha. Ale jeho oči... Malé žlté oči hľadeli priamo na mňa. Doslova ma svojím pohľadom hypnotizoval.

Márne som sa snažila rozpamätať, či som ho už niekedy videla alebo o ňom počula. Dedko mi síce ako dieťaťu rozprával neskutočné množstvo príbehov o kadejakých fantastických tvoroch, ale na niečo podobné som si absolútne nespomínala.

„Keby som aspoň rozumela tomu, čo sa v nej píše,” frustrovane som si povzdychla, „tú záhadu by som určite objasnila.”

Hľadela som neznámemu tvorovi do očí. Moje myšlienky zabúdili do detstva, ku všetkým rozprávkam. Znovu som ich prežívala, akoby to bolo včera. Vzdychna som. Dedko mi veľmi chýbal. Ale aspoň mám po ňom túto knihu.

Opatrne som palcom prechádzala po stránke knihy, až kým som sa nezastavila na očiach neznámeho tvora.

V tej chvíli sa stalo niečo zvláštne. Miestnosť zaplnilo jasné, oslepujúce svetlo. Musela som pred jeho intenzitou zavrieť oči.

Keď som ich znovu otvorila, zalapala som po dychu druhýkrát. Prekvapene som hľadela na krajinu, v ktorej som sa ocitla.

„Ako?” hlesla som sama pre seba. **Kde som sa to dostala?**

V úplnom vytržení som sa rozhliadla okolo seba. Kam som len bola schopná dovidieť, rozprestierala sa neskutočne zelená lúka, hýriaca množstvom pestrofarebných kvetov. No nie takých, aké som doteraz poznala. Tieto boli úplne iné. Oveľa väčšie a farebnejšie. Magickejšie.

Áno, to bol ten správny výraz. Magickejšie. Pochopila som, že som sa ocitla vo svete mágie. Na mieste, kde všetko hýri farbami, aké som nikdy nevidela. Farbami žiarivo jasnými a oslepujúcimi. Musela ma sem preniesť práve tá kniha. **Ale prečo?**

Zaostrila som zrak. V diaľke sa rozprestieral les a nad ním sa týčil majestátny hrad. Kde je hrad, určite budú aj živé tvory. Ľudia, zvieratá, neznáme tvory. Bolo mi úplne jedno, na čo tam narazím. Tušila som však, že ma čaká obrovské dobrodružstvo.

Vykročila som smerom k lesu. Hoci som kráčala dlho, hrad bol stále rovnako d'aleko. Akoby som sa k nemu vôbec nepribližovala! Začínali ma bolieť nohy a bola som smädná. Nečudo, slnko na oblohe bolo vysoko a hrialo o čosi teplejšie než u nás.

„**Potrebujem si oddýchnuť a napiť sa,**” zúfalo som si pomyslela. V tej chvíli sa predomnou objavil malý lesík s horskou studničkou, ukrytou pod malým prístreškom. Neverila som vlastným očiam. Doslova to vyrástlo zo zeme!

Nezmohla som sa ani na slovo. Z posledných síl som priskočila k vode a hltavo pila. Keď som uhasila najväčší smäd, uvedomila som si, že som hladná. Ani som nestihla poriadne sformulovať myšlienku, keď sa predomnou zhmotnila tácka s jedlom.

To miesto číta moje myšlienky? Bola to desivá predstava, no zároveň veľmi vzrušujúca. Ak som sa naozaj ocitla na mieste, ktoré plní tajné priania, bola by chyba, ak by som to nijako nevyužila.

Sadla som si na malý pník a otvorila knihu, ktorú som si preniesla aj do nového sveta. Otvorila som ju na prvej strane a žmúрила na písmená.

„Chcela by som rozumieť tomu, čo sa tu píše,” pošepkala som.

Stránka sa začala meniť. Symboly, ktoré mi doteraz nedávali zmysel, sa menili na písmenká, ktoré som veľmi dobre poznala. Kniha predomnou odhaľovala svoje najhlbšie tajomstvá.

„No páni,” udivene som vydýchla a pustila sa do čítania. Čo ak by si to kniha predsa len rozmyslela a ukončila svoje kúzlo?

Hltala som stránku za stránkou a bola som čím ďalej tým viac fascinovaná. V knihe sa nachádzali všetky príbehy, ktoré mi voľakedy rozprával dedko. Spomínali sa tam

aj všetky tvory, z ktorých som ako dieťa bola nadšená a raz som ich chcela stretnúť naživo. Najviac ma zaujala informácia o neznámom tvorovi, ktorý ma predtým tak veľmi upútal. So zatajeným dychom som opäť hľadela na jeho obrázok. Kniha mi prezradila, že je to veľmi vzácny druh magického stvorenia. Grakón, ktorý vznikol vyšľachtením griffona a veľmi vzácneho magického draka. Je jediný svojho druhu a žije práve v krajine Splnených prianí. Jeho oči sú bránou do krajiny. Šancu uvidieť ho má však len človek s čistým srdcom a vierou v magické stvorenia. Iba ten, čo ešte nestratil vieru v dobro, ten, kto verí, že aj nemožné sa môže stať skutočnosťou. No predovšetkým ten, čo vie snívať s otvorenými očami.

„Tak to veľa vysvetľuje,” uvedomila som si. Vzápätí som však zneistela. Mám ešte šancu? Splní mi krajina aj túto túžbu?

„Nepochybuj a splní,” ozval sa hlások v mojej hlave. Zhlboka som sa nadýchla, zavrela oči a sformulovala svoje posledné prianie. **„Chcela by som ho stretnúť a poďakovať sa mu za to, že ma sem priviedol.”**

Dlho som nedokázala otvoriť oči. Predstavovala som si, ako ku mne daný tvor kráča a ako mu uprene hľadím do očí. Ako si ma aj on pozorne obzerá a premýšľa, čo so mnou urobí, keď mu budem takto odkázaná na milosť.

S búšiacim srdcom som otvorila oči. Bol tam. Hľadel na mňa presne tak, ako som si to vyfantazírovala.

Ani som nedýchala, keď som sa pomaly zdvihla a opatrne k nemu zamierila. Pomaly som k nemu natiahla ruku, v túžbe ho pohladať. V tej chvíli grakón žmurkol a usmial sa na mňa. Jeho pohľad bol mäkký a nevyžarovalo z neho žiadne nebezpečenstvo. Akoby mi hovoril „Pod', neboj sa, neublížim ti.”

Nechal ma priblížiť sa až priamo k nemu, pohladať ho po mäkkej srsti. Odrazu rozprestrel svoje obrovské krídla, posadil si ma na chrbát a spolu so mnou vzlietol do vzduchu.

Šťastne som zvýskla. To najväčšia a najdokonalejšie dobrodružstvo sa práve začalo.

Z Bobřího deníku

Bahna 2023 - 24.6.2023

Článek připravil Vojtěch „Bobr“ Srb
Zpracováno z cest a vlastních zážitků autora

Do poslední chvíle jsem nevěděl, kdo všechno vlastně jede na Bahna. Loni jsme měli od Piotra VIP lístky a mohli vyjet autem až nahoru. Řízky jsme bohužel neměli. No a letos jsem se dotazoval na bahňáky, kdo tedy jede? Zatím jsem počítal jen s Radarem. Po Tour de Bahno III. se najednou ozval Piotr, že by s Jardou jeli. VIP lístky nemají. Nevadí. Beru svou novou americkou helmu.

Domluvili jsme odjezd. Vstával jsem v půl 5. Nejdříve jedu na 6.00 na Srubec pro Radara a ve ¼ mám být u Juvelu pro Jardu a Piotra. U Radara jsem byl ve ¾ a dole už v 6. Nevadí počkáme. Trochu mrholí. Přišel Piotr a pak Jarďa. Oba si zkoušejí helmu.

Jede se nám dobře. Míjíme **Sedlici**, **Blatnou**, **Tchořovice** a ve **Lnářích** odbočujeme. Před **Novými Mitrovicemi** vidím na silnici mrtvou lišku. Chtěl jsem jí vzít mezi kola a najednou buch buch přes hlavu. No, jestli nebyla mrtvá, tak nyní určitě! Máme nový seriál „4 z auta a liška“. Cestu mám naštudovanou, přesto ve **Spáleném Poříčí** jedu blbě. V jedné vesnici říkám, že se tu „motám jako nudle v bundě!“. Mám nové rčení. Jarda se hned chytil a říkal zase svá. „Servanej jako borůvka,“ „utahanej jako kůň,“ „rozlámanej jak cikánský hračky,“ „dobitej jako máslo.“

Projíždíme okolo zámku v **Mirošově** a konečně přijíždíme do Dobřívu. Poldové tu vzali chlapa, co jel před námi jak na motýly. Uf. Hlavně, že nevzali nás. Parkujeme na louce. Platím 100,-. Beru blembák do kterého mi dal Piotr ruskou pláštěnku? Odtud je to bussem docela kus nahoru. Neměl jsem drobnou 20,-. Tak mi Jarda zaplatil cestu. Vidím na skále hrad **Vimberk**, na kterém jsem byl minule. I ten bus měl co dělat, aby vyjel po tankodromu. Chudák Ferda minulý rok.

Vyhodili nás ale jinde než minule. Museli jsme sejít z kopce. Tady jsme ani nebyli? Byli tu policajti a obrněnci z různých zemí NATO, jako Rakušani, Poláci, Slováci a Slovinci? Kluci šli študovat jednotlivá vozidla a my s Radarem se dívali, jak vyjíždí tanky a OTěčka pod námi. Stál tu jediný Leopard v naší armádě. Těch pár tanků s jedním Leopardem a houfnicemi by nás nezachránilo. Radar mě vyfotil u americké vlajky.

Došli jsme pod tribunu a stoupli si k plotu. Hrála posádková hudba a naštěstí při hymně nezpívala Černochová. Pak mluvil Řehka a další. Dal jsem Piortovi jeho pláštěnku a vzal si blembáka. Námořní čepici jsem předal Radarovi. Střídal se o ní s Jadou. Začalo klasické defilé obrněné techniky a pak staré z Muzea na Demarkační čáře. Všichni si nastoupili naproti tribuně. Následoval přelet vrtulníků a seskoky padáků. To se minule nekonalo. Pak se rozjela technika na další komentované kolečko. Parkovala opět za námi na louce. Šli jsme se tam podívat.

Chtěl jsem se vyfotit u amerického polopásáku. To se mi podařilo. Ještě s klukama. Vevnitř jsou dvě helmy a jedna má tu sítku co sháním. Našel jsem volný Jeep. Tady se povedlo, že mi kluci udělali foto vedle něj. Nějakej kluk od Hitlerjungend se mě ptal anglicky, zda je to můj Jeep a může se projet?! „Yes, its my Jeep!“ Nakonec se z něj vyklubal Čech, co byl vedle nás na německém vejhiklu. Do auta naskákaly děti. Konečně volno a Hitlerjungend si sedl za volant. „Hele, posuň se.“ „Odvezu tě do lágru.“ Kluci mě vyfotili. Tak to byla paráda! Největší zážitek.

Máme hlad, tak se jdeme projít. Nejdříve dolů. Je tu stan pro ztracené děti? „Tak už víš, kde tě najdeme Radare?“ Zbyly tu ještě stopy té 8mikolky co sem minulý rok zapadla. V dalším stanu je nábor vojáků. Řítila se sem těhotná? Tak malé snad ještě nezapisují? Dole si po WC dáme raději 2 piva Lobkovice ležáka najednou, abychom nemuseli stát tu hroznou frontu. Dali jsme sváču.

Vracíme se nahoru. Je tu komentovaná ukázka bojů u Dukly. Až doma jsme se s Laskonkou dost nasmáli, když jsme si pouštěli video. Byl tam totiž jeden zakuklenej v maskáči, který šel jak posranej a v jednu chvíli zapomněl svou choreografii. Nějakej Rusák umlátil před sestřičkama jednoho nácka a náš posranec pak hlídal otevřenou věží tanku Němce uvnitř.

Máme hlad, tak jdeme na Langoše a limo. Fotím se u malého modelu Shermena. V army shopech nemají ani mou síťku, ani čepici pro Radara. Kupujeme pak s Radarem dvě trička. Tak mám už druhé se Shermanem. V knihách dál mají 2 sešity od Grady z pláží Omaha a Utah. Jednu určitě mám. Jen nevím kterou. Kluci mi dávají na benzín. Tak je můžu koupit. Radar mi zase kupuje Langoše. Palba z T- 72. Jeden kluk sebou v tom vedru švihnul. Mám rozpálenou helmu, že by se na ní dala dělat vajíčka!

Vracíme se k plotu a scházíme dolů na louku, kde jsou vrtulníky a tanky. Najednou vrtulníky postupně startují. Tanky jsou celou dobu nastartované? To musí být projeté nafty. No ale armáda na to má. Konečně se dává technika do pohybu. Vyjíždí nahoru na závěrečné defilé a pak se zablácená vrací zpět.

Už sejedeme, jako mnoho dalších před námi, dolů. Cesta je šílená, ale dolů to docela jde. Vylézáme u parkovací louky. Ferda už je na louce vidět. Plno aut už odjelo. Chci někde nabrat benzín. Ve Spáleném Poříčí koukám, kde jsme měli odbočit. Tam dál, už liška na silnici není? Ve Lnářích je pumpa zavřená. Až v Blatné stavíme. Na ní jsem docela zapomněl. Po WC sedíme ještě uvnitř. Píšeme domů. Odtud už to je, co by kamenem dohodil. Vyjedeme s klukama až na Srubec. Alespoň budou vědět, jak Radar bydlí. Rodiče doma nejsou, a tak se houpám a povídám si s Pepíkem, zatímco Radar klukům ukazuje zahradu.

Pak hodím Jardu k Juvelu a Piotra na stanici na Vltavě. Bylo to fajn. Příště zase jedeme. Poslali jsme si fotky a videa.

P.S. Laskonka se dívala celý den na přenos s Bahen. Díky zpětnému tlačítku, jsme se mohl podívat také. Přijeli jsme spálení jako indiáni z kmene Utahů a Omahů.

(VHSB, Radar, Jarďa, Piotr) 4 km

Ztráty: Přejetá liška, kufr ve Spáleném Poříčí. VIP lístky ne. Síťka na helmu.

Zisky: americká helma, parkování na louce, knížky, trička, foto američan bere do zajetí Hitlerjungend. V televizi celý pořad.

POVÍDKA jedna za druhou

Představení na rozloučenou

Článek připravila Jitka Poláková
Vlastní autorská tvorba redaktorky

„Nikdy jsem ti nechtěl ublížit.“ pokouší se muž skoro podléhající vlatní hysterii utěšit ženu, která stojí naproti němu a usedavě pláče. Stojí v přeplněném foyer divadla. Muž ani netuší co má dělat s uplakanou dámou, nejraději by ji objal, přivinul k sobě a už nepustil, jenže byli mezi lidmi, které ani pořádně neznal a netušil, jak by na to reagovala. Miluje ji, ale zatím nenašel dost odvahy na to, aby ji to řekl.

„Ty jsi mi neublížil. Naopak jsem moc ráda, že jsi mě sem vzal. Je to velmi dojemné, jak se s ním loučí až mě to dojalo. Není to tvoje vina.“ odpoví žena, která mezitím utírá svoje slzy z tváře.

Začali zvonit konec přestávky představení, které se konalo jako pocta zemřelému největšímu bonvivánovi tohoto divadla. Lidé se začínají vracet na svá místa v sále, aby mohli shlédnout zbytek představení. Muž pozorně sleduje svoji společnici, jak si užívá děj hry. Před chvílí plakala a teď se směje a skvěle se baví. Přemýšlí o tom, jak by se měl vyslovit, aby ji nevyděsil a naopak, aby získal její náklonnost.

Představení skončilo, pomohl své dámě do zimního kabátu a šli ven k autu na parkovišti před divadlem. Nasedli do něj a rozjeli se.

„Jak se ti líbilo představení?“ promluví první muž.

„Bylo krásné, pobavila jsem se a zasmála a skvěle se pobavila. Děkuji ti, že jsi mě na to vzal.“ usměje se žena na řidiče a jemně ho pohladí po ruce. Muž se na ní krátce podívá a usměje se.

„A co sis z toho vzala?“ ptá se zvědavě řidič, zatímco řídí a sleduje silnici před sebou.

„Vlastně jsem si z toho vzala dvě věci: Zaprvé: Byla to pocta zemřelému muži a skvělému divadelnímu herci. Zadruhé: že smrt podporuje chuť k životu.“ zní ženina odpověď.

„Co z toho pro tebe vyplývá?“ zeptá se muž zvědavě.

„Užívej života, dokud můžeš.“ odpoví žena a něžně pohladí muže, který řídí. Krátce se na ni podívá a usměje se. Z jejího pohledu pochopí, že dnes jí bude moci konečně říct o svých citech a že dnešní noc nebude usínat sám.

Jeňoule a Lad'oule,

malí čarodějové z chaloupky uprostřed lesů

Učitelé – díl první

Pohádku připravila Martina Kovářová

Vlastní autorská tvorba redaktorky

Pomalu se blížilo léto a naši dva čarodějové začínali přemýšlet, co podniknou o prázdninách. „Vyrazíme někam na dovolenou!“ Vykřikl Lad'oule. Jeňoule se zašklebil. „Ty nevíš, jak to dopadlo posledně? Žádná sláva to nebyla. Letos bych asi dovolenou vynechal.“

Jenže jen tak sedět v chaloupce se ani jednomu nechtělo, a tak vymýšleli všechno možné. „Budeme stanovat. Nene, budeme opíkat buřty. A koupat se v rybníce. A musíme si udělat piknik. Musíme navštívit všechny známé v celém lese. A pozveme všechny na návštěvu k nám. A uděláme si velikánskou oslavu. A budeme se válet v blátě. A dělat závody na divočácích a aaaa...“ Překřikoval jeden druhého.

„Víš co?“ Řekl Jeňoule. „Uvaříme si něco dobrého k obědu a snad nás něco napadne.“ A dali se do vaření.

„Na co máš chuť?“ Zeptal se Lad'oule.

„Dneska bych si dal puškvorcový guláš.“ Olízl se Jeňoule.

„Hmmmm tak si jej uděláme.“ Pousmáli se oba a dali se do příprav.

Břicha si nacpaly k prasknutí a tak byl čas na malý šlofíček po obědě. Jen se tak povalovali ve svých postýlkách a lenošili, když v tom někdo zaklepal na dveře chaloupky. Kdo to asi je, pomysleli si. Když otevřeli dveře, stál tam pošťák a v ruce držel psaní.

„Pánové nesu Vám dopis. Zřejmě něco veledůležitého. Koukněte na tu obrovskou pečeť.“ Řekl pošťák a předal jim ho. Oba poděkovali a odnesli si dopis do chaloupky.

„Kdo nám to asi píše. To bude asi něco důležitého, koukni na tu pečeť. Pošťák měl pravdu, je obrovská.“ Řekl Lad'oule a ukazoval dopis Jeňoulovi. Ten v tu chvíli celý zkoprněl a začal koktat.

„Tak to to to to je prů prů průšvih. Víš ty ty ty vů vů vůbec kdo má ta ta takovou pečeť? Nooo... Přemýšlej pře pře přeci.“

V tom to došlo i Lad'oulovi.

„Tak co když ho zahodíme a budeme dělat, že nám žádný nedošel.“

„Víš přeci, že takový dopis, se zahodit nedá jak ho zahodíš, sám se ti vrátí.“

„Tak ho někam zakopeme.“ Mrkli na sebe a už běželi pro motyky. Aby jste to dobře pochopili. Takovou pečeť má pouze čarodějnická komise. A když dojde někomu takový dopis nevěstí to většinou nic dobrého a jak známe naše dva čaroděje, není se čemu divit, že se zalekli. Jenže naštvat čarodějnickou komisi se opravdu nevyplácí.

„Uf! A teď už se jen tvářit, že nám žádný dopis nadošel.“ Řekli dvojhlasně. V tom se začala hlína nadzvedávat jako by měl vykouknout ven krtek. Ale ejhle, žádný krtek tam nebyl, ale vylítl ven dopis a pečeť jako by obživla a hrozně křičela.

„Čarodějové, můžete mi vysvětlit co to má znamenat!!! Okamžitě mě otevřete, nebo sem přijde čarodějnická komise a to opravdu nechceteeeeeeeeeeee!!!“

„No tě pic! Tak to otevřeme.“ Řekl ustrašeně Jeňoule.

„To bych Vám radil!!!!“ Křičel dopis. Lad'oule ho vzal, odnesl do chaloupky a položil na stůl.

„Tak deme na to.“ Řekl a otevřel ho.

A opravdu, byl to dopis od čarodějnické komise.

„Co tam píšou? No tááááák, čtiiiii!“ Vyzvídal Jeňoule. A Lad'oule se dal do čtení.

„Milí čarodějové Jeňoule a Lad'oule, tímto dopisem Vás žádáme o výpomoc. Blíží se léto a máme tu tři čaroděje, kteří bohužel propadli v čarodějné škole a neudělali zkoušky. Každý rok dostane nějaký čaroděj, který má zkoušky již za sebou podobné propadlíky na starost. Letos to vyšlo na Vás dva. Za týden Vám je pošleme a doufáme, že do konce prázdnin z nich uděláte dobré čaroděje a připravíte je tak na zkoušky. Vše si v průběhu dojdeme ověřit. Bud'te na to připraveni! S pozdravem Čarodějnická komise.“

„Páni! Tak koukám, že plán na prázdniny je jasný. Dokážeš si to představit, že sem dojdou takoví nějakí tři a my je budeme muset vlastně učit?“

„No jednou to tu už taky přeci bylo a zvládli jsme to, sice o fous, ale teď to taky nějak dáme. Teda aspoň doufám.“ Povzdechl si Jeňoule a už přemýšlel, že to beztak skončí nějakým průšvihem. Přeci jen oba dva byli spíš na ty legrácky než na nějaké to vzdělávání. Ale když si to žádá Čarodějnická komise, odmítnout to nemohou.

A opravdu, uplynul týden a už někdo klepal na dveře.

„No nazdáááár!!! To budou oni a my tu máme šílený binec. Jak jsme jen mohli zapomenout.“ Pištěl Jeňoule. A Lad'oule začal běhat po chaloupce a křičel. „To už je vážně dnes???“

V tom se dveře otevřely a za nimi stáli čarodějové, ti nejvyšší. „Koukám, že i přes dopis, který jsme Vám poslali, jste opět nepřipraveni.“ Řekl Hrombura a zamračil se.

„Tak pojd'te, pojd'te.“ Jeňoule a Lad'oule se divili kam mají jako chodit. „Vy nééééé.“ Zamračil se opět Hrombura. „Mluví o těchto třech. No pojd'te, pojd'te pánové.“

Za Hromburou byli schovaní tři mrňaví, ušatí, pihatí a rozjezení čarodějové. Čarodějné čepice nakřivo, pláště samou díru a ušmudlané kalhoty. Hrombura si je prohlížel a potom řekl. „To jste se nemohli aspoň jednou ustrojít? Takto jít na návštěvu? Styd'te se!“ Druhý nejvyšší čaroděj mu poklepal na rameno a ukázal na ty naše dvě známé firmy Jeňoule a Lad'oule. Hrombura si nasadil brýle a koulel očima. Jeňoule měl každou ponožku jinou, jednu botu, a z noční košile mu čouhaly trenýrky. Lad'oule byl taky fešák, bez ponožek bos, čarodějná čepice na špičku hlavy a na ní pruhovaná ponožka, před sebou držel peřinu, jelikož se nestihl v tom spěchu převléci a v zpusy

mu čouhala povidlová buchta, kterou jen tak ve spěchu chtěl zhltnout. „Tak takto tedy ne!“ Křikl Hrombura.

„Ábr fábr, metr, svetr, kdo to všechno zná, abr, fábr, metr, svetr, ať je vše jak má.“ Máchl hůlkou a v tom před ním stálo pět hezky ustrojených čarodějů. Potom představil učně které přivedl do chaloupky.

„Toto je Šmudlilín, vedle něj je Třeskumír a tady toto je Knihomír. Pánové budou potřebovat trošku pomoci s kouzly, lektvary i se zaříkáváním. Jen si dejte pozor přijdu si vše zkontrolovat neohlášený, tudíž buďte vždy připraveni předvést to, co jste je již naučili.“ Hrombura se uklonil, zbytek komise také a zmizeli v lese.

Jedňoule a Lad'oule stáli a koukali, jak komise mizí v lese pomysleli si, že to bude asi ještě horší než si mysleli. Uplynulo pár dní a chaloupku by jste nepoznali. Bylo tu pět postýlek, tudíž čarodějové zakopávali jeden o druhého, všude hromady špinavého nádobí a nedojezené jídlo, po zemi se válely nevábne vonící ponožky, kádinky byli snad úplně všude a po zemi se válely čarodějné knihy.

Šmudlilín, Třeskumír i Knihomír nebyli moc hrrr do nějakého učení, co se dalo pokazili a spíše je bavily legrácky a vtípky. Na jednu stranu bylo v chaloupce veselo a Lad'oule a Jeňoule si na ně brzy zvykli, ale na stranu druhou to bylo zlé znamení. Komise se mohla objevit kdykoliv a to by byl zřejmě velký průšvih.

„Asi bychom s tím měli trochu hejbnout. Zatím nic moc neumějí.“ Naříkal Lad'oule.

„Spíš nic než moc.“ Dodal Jeňoule. Dny plynuly a chaloupka už byla skoro na spadnutí. Když v tom zaslechly blížící se kroky k chaloupce. Jeňoule nakoukl z okýnka a jako by ho oparil. Bylo jasné, že tento výraz znamená jediné a to, že čarodějnická komise se blíží.

Všech pět začalo rychle uklízet chaloupku. Moc času jim nezbývalo a tak vše nacpali do skříně a pod postele. Tak, tak se stačili upravit a už někdo zatukal na dveře. Byla to čarodějnická komise...

A jak to bylo dál? To se dozvíte příště...

PRÁSK

Setkání bičářů a bičařek

14. června 2025

Voda nejen pro zvířata

Co, kdy, kde, jak ...

Oživlý středověk

3. srpna od 13:00,
zámek Čestice (Strakonice)

Středověké ležení, tržiště, šermířská vystoupení,
tanečnice, sokolník,
dobová kapela a ohňová show

SHŠ ARTEGO

houp acka²⁴

NaturaMed
PHARMACEUTICALS

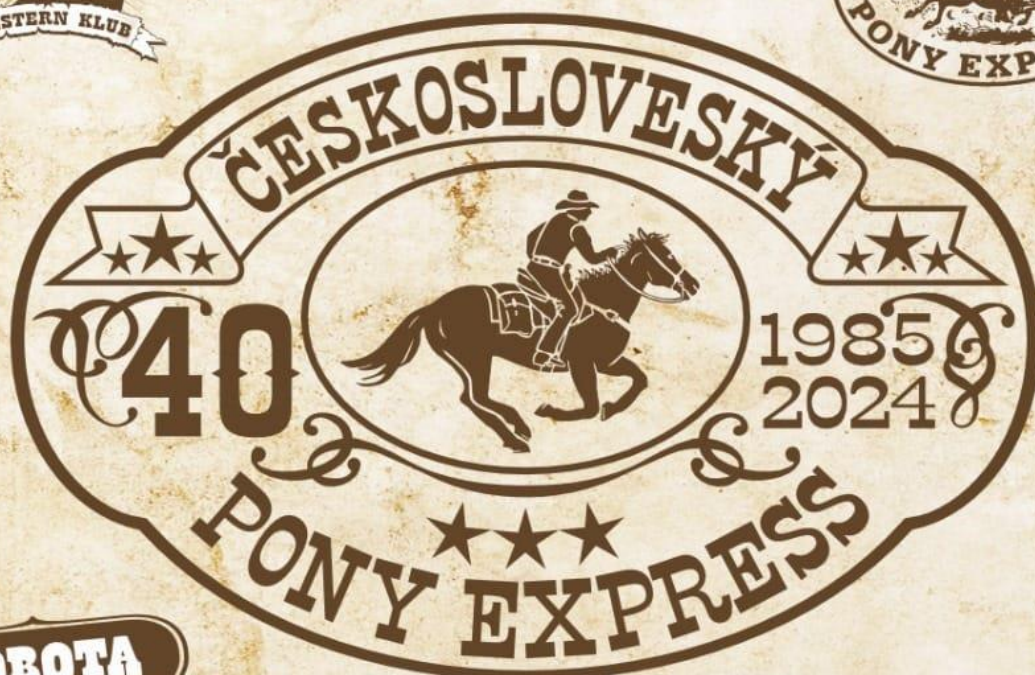

17.8.

Velešín
fotbalák

Československý PONY EXPRESS Corral WI-CZ a WESTERN KLUB
ve spolupráci s Městyssem Suchdol nad Odrou
Vás srdečně zvou na

SOBOTA

24.8.2024 od 12 h.

**Areál Malá Skála - KLETNÉ
Suchdol nad Odrou**

od 12:00 h. – bohatý westernový program
od 18:00 h. – koncert country skupiny

TAXMENI

od 20:00 h. – country zábava, hraje Neprak

příjezd pošty Pony Express ze západu ve 14:00 h.,
z východu 15:00 h. a ze severu v 16:00 h.

na odpolední program vstup volný / na koncert a country zábavu od 18:00 h. vstupné 80 Kč

Předání

Hlavní partner

Sponzoři

Ing. Tomáš Hanák
753 64 Bělotín 112
www.hanakreliefy.cz

Pamet
Suchdol nad Odrou

AGROSUMAK

Mediální

design / tisk

morčínko
tiskárna rege

Jaroslav Hrabec / Nikola Ščupalová / Zdeněk Židek / Pavlína Sokolová / Manželé Pantálkovi / KLUB PŘÁTEL WK, PE

ZOMBÍK

píše a kreslí: Ondřej Frencl

Internetový časopis KELTOVINY,

vydává spolek Keltoviny z Českých Budějovic.

Redakční rada a dopisovatelé:

*Martin Štulla, Pavla Štullová, Věra Melicharová, Martina Nováková, Jitka Poláková, Kristýna Strnadová,
Marie Ondová, Mária Kalincová, Jana Šašková, Martina Kovářová, Kamila Prášková, Jurgen Lednický,
Katka Hrabáková, Ladislav Šín, Ondřej Frencl, Dagmar Wilčková, Lucie Volková, ...*

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

Titulní a poslední strana: Ondra Kropík

Ostatní fotografie jsou přímo se jménem autora v textu

PŘÍŠTÍ VYDÁNÍ ČASOPISU – listopad 2024

(další číslo v roce 2025 vyjde v březnu, červnu a listopadu)

